

Medlem selv — 113 Medlemmer, som alle sammen ere Bægtstaale, hvor hvert Ord vejes, og en saadan Forsamling kan det ærede Medlem ikke byde en Udtalelse som den, at man hviler i 54 Dage, naar man har holdt Møde i 6. Nej, man hviler ikke, men man sætter sig ordentlig ind i Sagen, og kom man til at faa en Hvil, saa var det kun i Afventning af det Stof, der først maatte staffles til Veje. Efter at have omtalt dette „Smøleri“, som det ærede Medlem i sit første Foredrag kaldte det, af Kommissionen med de saa Møder, kommer han ind paa min Virksomhed. Ja, hvad min Virksomhed angaar, saa overlader jeg den trøstigt til Dom baade her og i Kommissionen og underkaster mig den Dom. Skulde den bedømmes efter de Ord, vi have talt, efter Talerens Længde og Bredde, saa vil jeg indrømme, at saa har jeg kun talt eet Ord i Kommissionen, naar det ærede Medlem har talt 20. Jeg gør mig det i Almindelighed til Regel ikke at tale, uden det er højt nødvendigt — eet Ord i rette Tid er bedre end mange lange og vidtløftige Taler paa urette Tid og Sted. Det var derfor, jeg sagde til det ærede Medlem, at det var bedre, om han havde lidt mere i Gerningen og lidt mindre i Munden. Men naar han nu vil kritisere min færlige Virksomhed og saa siger, at vi fik det første Møde i Afdelingen den 7de December, og saa hvilede vi til den 1ste Februar, saa vil jeg dog nok stille det Spørgsmaal: Naar vi nu ere valgte den 7de December til en Afdeling og skulle til at gøre et Arbejde, men ikke som her have et Lovforslag eller noget lignende at holde os til, men det er os selv, der skal forme det hele, vilde det saa have været rigtigt, om jeg havde indkaldt Medlemmerne til anden Dag eller tredje Dag derefter for at begynde at forme dette? Eller var det ikke mere rigtigt, at jeg tilstod en nogenlunde rimelig Frist, for at Medlemmerne kunde sætte sig ind i de Forhold, de skulde udarbejde noget om, og i det første Møde møde med noget, der kunde benyttes som Grundlag for Forhandlingerne i Mødet? Dette mente jeg, og derfor kunde der for mig ikke være Tale om at holde Møde, før vi kom sammen i Januar Maaned. Da vi kom sammen i Januar Maaned, vilde desværre Uheldet, at jeg skulde blive syg — Sygdom er jo hver Mand's Herre. De Herrer vide jo, at første Viceformand maatte lede Forhandlingerne her i Folketinget i mit Sted i længere Tid. Jeg var saaledes forhindret fra da at bestemme Mødet. Heldigvis kom jeg mig imidlertid saa tidligt, at jeg kunde bestemme Mødet til den 1ste Februar, og der var ikke

ikket nogen Stade ved den hele Udsættelse; thi vi kunde alligevel naa at blive færdige med det foreløbige Arbejde, vi havde at gøre, inden Kommissionen atter skulde sammen. Nu havde vi jo dog altsaa haft god Tid fra 7de December til 1ste Februar, men jeg kunde affurat lige saa godt have sat Mødet til 8de eller 9de December, eller hvilken anden Dag jeg vilde, for det ærede Medlems Skyld; thi da vi mødte den 1ste Februar, saa mødte det ærede Medlem bar og havde ikke en eneste Bitte med sig til Grundlag for Forhandlingen. Jeg spurgte ham, om han ikke havde noget at forelægge. Nej, han vilde, sagde han, afvente, hvad der mulig blev forelagt og tage sin Stilling dertil. Jeg havde skrevet til Medlemmerne, at de kunde indgive deres Forslag til mig, saa skulde jeg lade dem trykke inden det første Møde, og der var da indkommet to Forslag, et fra Husmand Mortensen fra Skensved og et fra mig. De vare trykte begge to ved det første Møde, vi holdt. Tillige var der et højttaget Medlem af Kommissionen, der kom med et tredje Forslag som Manuskript i sin Lomme, og det læste han op ved det første Møde. Jeg skal nu gøre Dem opmærksom paa, at det netop var dette udmærkede Forslag, som jeg blev bestyldt for at have afskrevet eller kopieret. Uagtet mit Forslag forelaa trykt, medens det andet laa utrykt i Lommen, saa bestyldes jeg dog for dette. Det ærede Medlems Hukommelse svigter ham her — det var det Ord, han anvendte over for mig —, men det ærede Medlem skal endelig ikke slaa paa sin skarpe Hukommelse, naar han kan gøre sig skyldig i en saadan Bommert. Dertil kom desuden, at, hvor højt jeg end satte det ærede Kommissionsmedlems Forslag, ja, selv om jeg endog saa foretrak det for mit — jeg kan godt nævne Rabnet paa Forslagsstilleren, det var Statsraad Nygaard — saa vare vore Forslag byggede paa vidt forskellige Principper. Jeg hylbede ganske vist ligesom han det Princip, hans Forslag var bygget paa, men paa Grund af de Udtalelser, der vare faldne i Landbo-kommissionens Fællesmøde, anfaa jeg det ikke for muligt at faa det Princip ført igennem.

Ja, saaledes hænger det sammen med det ærede Medlems saa storflaede Virksomhed. Jeg skal ikke opholde mig længere ved det ærede Medlems Omtale af Kommissionens Arbejde, men jeg skal sige det ærede Medlem, at hans Opræden her efter min Mening ikke alene er ubesøjet, men tillige meget malplaceret. Og hvorfor? Fordi han derved vanstelligør sin egen Stilling og Indflydelse i Kommissionen, idet han